

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: P. H., nar. X,
bytem J.
zastoupen Mgr. Martinem Zikmundem,
advokátem se sídlem v Plzni, Šafaříkovy sady 5

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021 č.j. X,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blovice, odboru správního a vnitřních věcí, (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 8. 2. Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

2021 čj. X, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 17 odst. 5 písm. a) a c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že nesouhlasí s výsledky provedeného měření. Žalobce po celou dobu správního řízení svoji vinu popíral a uváděl, že nebyl dostatečně zjištěn průběh „nehodového děje“ a „vlastní místo střetu“, neboť každý ze svědků toto popisoval odlišným způsobem. Podle názoru žalobce se správní orgány obou stupňů s těmito námitkami dostatečným způsobem nevypořádaly. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014, který klade zvýšené požadavky na správní orgány pokud jde o dostatečnou specifikaci místa údajného spáchání přestupku. Tato specifikace je v naší věci postrádána, přitom má zcela nesporně vliv na posouzení věrohodnosti výpovědi slyšených svědků. Nemáme tedy žádné pevné polohové body, což způsobuje vznik řady modelových variant průběhu nehodového děje. Tyto dle názoru žalobce měly být vyhodnoceny z pohledu zásady in dubio pro reo a měl být zvolen průběh nehodového děje, který by byl pro žalobce nejpriznivější. To se však ze strany ani jednoho správního orgánu nestalo. Stejná situace je i s tvrzením žalobce o tom, že se pohyboval v daném místě v souladu se zásadou oprávněného předpokladu, tedy, že očekával, že se i ostatní účastníci silničního provozu budou chovat standardně v souladu s pravidly silničního provozu, tedy, že i on sám bude schopen předjížděcí manévry řádně dokončit. Žalobce je přesvědčen o tom, že se svědek K. na svém motocyklu pohyboval v daném místě způsobem přesahujícím nejvyšší povolenou rychlost. Výpověď svědka K. je podle žalobce vyvrácena i fotodokumentací vozovky z daného místa, ze které je patrné, že bezprostředně za krajnicí následuje svah do příkopu. Všude je navíc šterk. V případě, že by se jmenovaný svědek dostal do tohoto místa, sjel by buď do příkopu, nebo by na šterku dostal smyk. Naprosto nereálný je podle žalobce průběh nehodového děje předestřený svědkem K., který uvedl, že když přejížděl horizont, minul odpočinkovou plochu, a asi 200 m za horizontem měl teprve upozorovat, že proti němu jede kolona vozidel, přičemž v té době již jel z kopce dolů. Když viděl OA žalobce, že vyjel do levého pruhu, tak měl žalobce ještě k předjetí tři auta, z původních pěti, přičemž jedno z aut byl kamion. Svědek uvedl, že vozidlo žalobce viděl asi na 300-400 m a že v té době jel asi rychlostí 60-70 km/h. Kdyby uvedený svědek skutečně brzdil, pak by motocykl zastavil. Technika jízdy motocyklu tedy nemohla odpovídat tomu, co svědek K. uváděl. To samé platí i o jeho následném počínání, kdy uvedl, že si nevšiml RZ žalobce, ale že jej brzy dojel u obce Prádlo. Když vycházíme z toho, že žalobce jel dále konstantní rychlostí, aniž by cokoliv zaznamenal, pak jej jmenovaný svědek musel naopak výraznou rychlostí dohánět. Žalobce poukázal i na neshody ve výpovědích svědka K. a manželů A.. Podle žalobce se výpovědi neshodují v žádném ze základních dějových bodů. Navíc svědkyně ze svého místa sezení nemohla ani nic vidět. Žalobce tvrdil, že svým chováním nikoho neohrozil, maximálně došlo ke vzniku nepříjemné situace, při které došlo k minutí kamionu, vozidla žalovaného, a motorky svědka K. v jednom místě, avšak v lokalitě, kde je vozovka dostatečně široká tak, že umožňovala komfortní průjezd všech tří „vozidel“ vedle sebe. Podle žalobce Policie ČR měla dohledat předmětný kamion, neboť podle jeho tachografu by byly zřejmé určité pevné časové a polohové body. Podle žalobce jedním z důkazů, které bylo ještě možné provést, bylo přibrání soudního znalce z příslušného oboru, který by na základě důkazů nashromážděných ve správním spise, posoudil průběh tvrzeného nehodového děje, a Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

stanovil možnosti jeho jednotlivých aktérů jej eliminovat. To se však nestalo, dokonce odvolací orgán považuje takto navržené doplnění dokazování včetně návrhu místního šetření za zcela nadbytečné. Dle názoru žalobce správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav věci, resp. nebyl zjištěn tak, aby nade vší pochybnost mohla být vyslovena vina žalobce.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
4. V replice žalobce zopakoval, že některá zjištění správního orgánu jsou nepřezkoumatelná, zejména ve vztahu ke skutečnému místu kontaktu a markantním nesprávnostem ve výpovědi motorkáře co do jeho pohybu na místě samém.
5. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:
6. Z oznámení přestupku sepsaného PČR, obvodním oddělením Blovice dne 28. 11. 2020, vyplývá, že žalobce jel dne 25. 8. 2020 v 15:45 hod jako řidič Škody Octavia RZ X po silnici I/20 ve směru od obce Zhůř na Měcholupy a ve stoupání začal předjíždět kolonu 5 – 6 vozidel, vč. nákladního automobilu, a toto předjíždění započal, aniž by před sebe měl rozhled na vzdálenost nutnou k předjetí kolony, nemohl se bezpečně zařadit před předjížděná vozidla a ohrozil protijedoucího řidiče motocyklu SUZUKI, RZ X, J. K., který musel vjet na krajnici a téměř zastavit, aby zabránil střetu.
7. Dne 5. 9. 2020 v rámci vysvětlení a dne 19. 1. 2021 při jednání svědek J. K. uvedl, že proti němu jela kolona vozidel předjížděná červenou Škodou Octavia. Svědek musel vjet na krajnici a téměř zastavit, a to cca 200 m od odpočívky. Pak vyjel za vozidlem Octavia a dojel ho na úrovni obce Prádlo a zjistil si RZ. Před obcí Nepomuk zastavil další řidič, J. A., s tím, že vše viděl a chce to dosvědčit.
8. Dne 8. 10. 2020 v rámci podání vysvětlení a dne 19. 2021 v rámci ústního jednání žalobce uvedl, že předmětného dne předjížděl kamion. Když se chystal předjetí dokončit, objevil se proti němu motocykl. Žalobce snížil prostor mezi ním a kamionem, aby mohl řidič motocyklu bezpečně projet. Podle žalobce nebylo patrné, že by motocykl zajížděl ke krajnici. Svědek uvedl, že žalobce spatřil na vzdálenost cca 300 – 400 m a sám jel rychlostí 60 - 70 km/h.
9. Dne 6. 11. 2020 v rámci vysvětlení a dne 19. 1. 2021 při jednání svědek J. A., který uvedl, že jel na konci kolony asi 6 vozidel za nákladním vozidlem, za ním jel žalobce, neustále nervózně najížděl ke středu silnice a v kopci začal předjíždět celou kolonu. Proti nim jel motocykl, který musel zajet na krajnici, aby nebyl sražen. Řidič motocyklu se vydal za vozidlem Škoda. Před obcí Nepomuk si svědek všiml zastaveného motocyklu a řidiči se přihlásil jako svědek. Ve vozidla s ním byla jeho manželka, která celou situaci viděla.
10. Svědkyně J. A. dne 19. 1. 2021 vypověděla, že je před obcí Zhůř předjelo červené vozidlo, zařadilo se před ně a hned začalo předjíždět zbytek kolony asi 4 – 5 vozidel, vpředu nákladní vozidlo. V protisměru se objevil motorkář. Ten musel vyjet mimo vozovku, aby nedošlo ke střetu. Motorkář podle ní vyjel úplně ven mimo silnici. Následně s manželem u motorkáře zastavili a manžel mu sdělil, že celou situaci může dosvědčit. Podle svědkyně byl kamion v okamžiku, kdy byl předjížděn, na vrcholku na horizontu a řidič červeného vozidla nemohl vidět, zda za horizontem něco nejede.
11. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně zkonstatoval, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. a) a písm. c), kde je stanoveno, že řidič Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nesmí předjíždět, nemá-li před sebou rozhled na takovou vzdálenost, aby mohl předjíždění bezpečně dokončit a pokud by ohrozil nebo omezil protijedoucího řidiče. Správní orgán má za prokázané, že v době jízdy se svým vozidlem žalobce předjížděl před sebou jedoucí kolonu vozidel - několik vozidel osobních a následně vozidlo nákladní a při tomto neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, aby mohl předjíždění bezpečně dokončit, když poslední vozidlo v koloně - nákladní vozidlo již předjížděl těsně před horizontem a při tomto nemohl vidět před sebe za horizont, kde se v tu dobu blížil motocykl, který vyjel v okamžiku, kdy žalobce byl se svým vozidlem v levém jízdním pruhu, kde setrval po celou dobu a to i v okamžiku, kdy se vozidla míjela, takže na komunikaci se v okamžiku míjení nacházela tři vozidla vedle sebe. Tímto svým způsobem jízdy, nedovoleným předjížděním v případě, kdy předjíždět nesměl, i pak omezil řidiče protijedoucího motocyklu, který byl nucen s motocyklem brzdit a najet až za pravou krajnici ve svém směru jízdy na její šterkový okraj, aby předešel střetu vozidel, tedy předjížděl vozidlo v případě, kdy je toto obecnou úpravou zakázáno. Ke střetu nedošlo jen díky tomu, že pan K. řídil motocykl a ne osobní či dokonce nákladní vozidlo, a jen díky jeho duchapřítomnosti, kdy zajel co nejvíce ke kraji. Omezení vozidla v jízdě je pak jednoznačně definováno v § 2 písm. m) zákona o silničním provozu takto: „nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo“. Zde je evidentní, že k omezení řidiče protijedoucího vozidla ze strany žalobce zcela jednoznačně došlo, neboť v důsledku předjíždění žalobce byl řidič motocyklu nucen se svým vozidlem uhýbat a najet až za krajnici. Jako klíčový důkaz pak správní orgán hodnotí provedené svědecké výpovědi, kdy svědci celý incident popsali v podstatných bodech shodně a protiprávní jednání žalobce tak jednoznačně potvrdili. Správní orgán nemá důvod provedeným svědeckým výpovědím nevěřit, když všichni svědci byli poučeni o povinnostech svědka, obviněného ani jeden ze svědků blíže nezná a neměli tedy důvod k podání zkreslené či nepravdivé výpovědi. Samotný žalobce ve své výpovědi bezděky popsal svoje protiprávní jednání a fakt, že předjížděl v případě, kdy mu to zákon o silničním provozu zakazuje.

12. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že posuzuje proces dokazování i proces hodnocení důkazů toliko, zda správní orgán I. stupně postupoval v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů a zda nelze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor, nepodloženost závěrů provedenými důkazy, popřípadě libovůli správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně provedl důkazy, přičemž po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci dostatečně zjištěn, s čímž se odvolací správní orgán plně ztotožňuje. Odvolací správní orgán k tomu uvádí, že popis skutkové verze odvolatele v podstatných bodech koresponduje s výpověďmi svědků. Provedenými důkazy v řízení bylo prokázano, že odvolatel předjížděl před sebou jedoucí nákladní vozidlo v blízkosti horizontu, přičemž když byl na úrovni předjížděného vozidla, tak zpoza horizontu v protisměru vyjel motocykl, jehož řidič na danou situaci reagoval brzděním a uhýbáním. Odvolatel sám svým jednáním vyvolal velmi nebezpečnou kolizní situaci, přičemž nemohl spoléhat na to, že řidič K. s vozidlem zpomalí a umožní mu zařazení před nákladní vozidlo. Není pravdou, že by odvolatel svoji vinu popíral, ba naopak z jeho výpovědi je patrné, že se skutečně daného protiprávního jednání dopustil. K rozporům ve výpovědích, které odvolatel namítá, pak odvolací správní orgán uvádí, že je toho názoru, že svědci K. a A. popsali ve svých výpovědích jednání odvolatele každý ze svého pohledu, kdy svědek A. viděl celé předjíždění odvolatele, tedy celé kolony vozidel, což svědek K. vidět nemohl, Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

neboť na horizontu vyjel, až když odvolatel předjížděl poslední vozidlo v koloně. Následný manévr řidiče K., který musel na danou situaci reagovat, pak všichni svědci popsali podobně. Odvolací správní orgán se neztotožňuje ani s tvrzením odvolatele, že manželé A. nemohli dané jednání vidět, neboť celou situaci popsali shodně ze svého pohledu, byli poučeni o povinnosti svědka vypovídat pravdivě a není nepravděpodobné, že by ze svého místa ve vozidle nemohli situaci vidět, když měli dobrý výhled na rovné silnici v mírném stoupání právě na situaci před svým vozidlem a tedy i dění v levém jízdním pruhu. K námitce týkající se nepřesného určení spáchání přestupku odvolatele, odvolací správní orgán uvádí, že místo spáchání daného přestupku bylo specifikováno zcela dostatečně jako místo na pozemní komunikaci v úseku mírného stoupání od obce Zhůř na obec Měcholupy těsně před horizontem. Fakt, že se k danému jednání došlo těsně před horizontem z pohledu jízdy odvolatele je prokázán nejen jeho výpovědí, ale výpověďmi dalších svědků. Co se pak týče vzdálenosti uvedených svědkem K. v jeho výpovědi, a které odvolatel rozporuje, odvolací správní orgán uvádí, že je přirozené, že vnímání vzdálenosti mohl mít svědek K. v danou dobu zkreslené, neboť ihned po přjetí horizontu musel reagovat na vzniklou situaci, která trvala dle jeho výpovědi jen velmi krátkou dobu, a proto je nutné na vyjádření o vzdálenosti hledět jako na zatížené chybou subjektivního vnímání. K námitce, že vozovka v místě spáchání přestupku byla dostatečně široká, aby umožňovala bezpečné vyhnutí se všech tří vozidel, popř. dvou vozidel a motorky, odvolací správní orgán uvádí, že ani dostatečně široká silnice nemůže zbavit odvolatele odpovědnosti za jeho protiprávní jednání, který v daném úseku (před horizontem) neměl předjíždět. K námitce odvolatele, že svědek K. jel s motocyklem nepřiměřenou rychlostí, odvolací správní orgán uvádí, že tato námitka je nedůvodná. Odvolatel vychází jen ze své subjektivní úvahy o rychlosti motocyklu, která není ničím podložena, přičemž tak činí ve snaze poukázat na zavinění ze strany protijedoucího řidiče. Skutečnosti, že řidič K. jel s motocyklem rychlostí přiměřenou, svědčí skutečnost, že byl schopen na danou situaci reagovat, byl schopen motocykl ubrzdít a zastavit. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl bezpochybně zjištěn, bylo nadbytečné v řízení provádět další dokazování. Odvolací správní orgán považuje doplnění dokazování, buď o vypracování znaleckého posudku, nebo alespoň o místní šetření, jak navrhuje odvolatel, z tohoto důvodu za zcela nadbytečné.

13. O žalobě rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
14. Žalobu soud neshledal důvodnou.
15. Není důvodným tvrzení žalobce o nedostatečné specifikaci místa, kde mohlo dojít ke kolizi vozidel. Žalovaný se s touto námitkou dostatečně podrobně a srozumitelně vypořádal v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že specifikováno zcela dostatečně jako místo na pozemní komunikaci v úseku mírného stoupání od obce Zhůř na obec Měcholupy těsně před horizontem, přičemž toto bylo prokázáno zejména výpověďmi svědků. Za této situace soud zhodnotil nadbytečným provádět další dokazování za účelem upřesnění místa přestupku, zejména údaji na tachografu nákladního vozidla, znaleckým zkoumáním či místním šetřením, neboť skutkový stav byl nepochybně zjištěn.
16. Totéž platí i pro znalecké zkoumání případného posoudil průběh tvrzeného nehodového děje, a stanovil možnosti jeho jednotlivých aktérů jej eliminovat, když dostatečné skutkové zjištění v tomto směru vyplývá ze svědeckých výpovědí, zejména o tom, jaký byl vlastní průběh děje a že kolizi bylo naštěstí zabráněno úhybnými manévry svědka K. i žalobce. Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

17. Svědkem uváděnou vzdálenost 300 m, na kterou měl žalobce vidět, správně zhodnotil žalovaný ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že subjektivní chybné posouzení vzdálenosti od protijedoucího vozidla nesnížilo věrohodnost tohoto svědka, neboť výslovně potvrdil, že musel na situaci reagovat v krátkém okamžiku poté, co se mu za horizontem objevilo v jeho jízdním pruhu protijedoucí vozidlo.
18. Tvrzení žalobce, že svědek K. mohl, kdyby skutečně brzdil, zastavit, nemůže žalobce vyvinut z odpovědnosti za spáchaný přestupek. Není podstatné, zda svědek mohl brzdit před hrozící kolizí, nýbrž okolnost, že žalobce svým protiprávním jednáním hrozbu střetu vyvolal. Ke střetu by došlo, pokud by namísto motocyklu jelo proti žalobci širší vozidlo, jakž již správně zdůraznily oba správní orgány.
19. Žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek ani tvrzením, že svědek K. překročil nejvyšší povolenou rychlost, neboť se jedná pouze o ničím nepodložené tvrzení. Svědkové manželé A. nic takového neuváděli a žalovaný správně dovodil, že svědek K. musel jet rychlostí přiměřenou, když byl schopen na situaci včas zareagovat, uhnout ke krajnici a následně zastavit.
20. Soud stejně jako správní orgány obou stupňů neshledal zásadní rozpory ve výpovědích svědků K. a manželů A.. Všichni potvrdili, že žalobce předjížděl kolonu vozidel před horizontem, za kterým se objevil v protisměru motocykl, který byl nucen zajet mimo silnici, aby se vyhnul kolizi. Z ničeho také nevyplývá, že by svědkyně A. nemohla jako spolujezdkyně ve vozidle v koloně upozorovat celou situaci, která se odehrávala ve vedlejším, tj. protisměrném pruhu.
21. Soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce, že svým chováním nikoho neohrozil. Podle § 2 písm. l) zákona č. 361/2000 Sb. l) nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. V daném případě nepochybně žalobce vyvolal nebezpečí střetu s protijedoucím vozidlem svým chováním, spočívajícím v předjíždění v místě, kde neměl dostatečný rozhled na to, aby mohl předjíždění bezpečně dokončit. Jak správně uvedl správní orgán prvního stupně ve výše shrnutém odůvodnění svého rozhodnutí, žalobce nejen protijedoucího řidiče ohrozil, nýbrž i omezil, protože ten byl nucen jet až na kraj vozovky, aby nedošlo ke střetu.
22. Dle názoru soudu byl v daném případě skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu a spáchaní přestupku žalobcem byl jednoznačně prokázáno provedeným dokazováním.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok č. II. rozsudku).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.